

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir ay önce...

Adım Darren Shan. Yarı-vampirim.

Bir vampirin örümceğini çalana kadar insandım. Sonrasında ise hayatım sonsuza dek değişti. Bay Crepsley adındaki bu vampir, beni asistanı olmaya zorladı; ardından da Ucubeler Sirki adında, tuhaf sanatçılarla dolu bir sirke katıldım.

Bu hayata alışmak zordu. Özellikle kan içmek öyle zor geliyordu ki uzun bir süre direndim. Ama sonunda, ölen bir arkadaşımın anılarını unutmamak için içmek zorunda kaldım (bir vampir, bir insanın tüm kanını emerse onun anılarını zihninde saklayabilir). Bunu yapmaktan hiç hoşlanmadım; hatta sonraki birkaç hafta berbat geçti ve sürekli kâbus gördüm; ama o kırmızı sıvıyı bir kez içtikten sonra bir daha geri dönüş yoktu. Vampir asistanlığı görevini kabullenip bundan en iyi şekilde faydalanmayı öğrendim.

Bay Crepsley, sonraki bir sene boyunca bana, nasıl yakalanmadan avlanıp kan içileceğini; nasıl yalnızca hayatta kalacak kadar kan emileceğini; insanlarla bir arada olduğumda vampir kimliğimi nasıl saklayacağımı öğretti. Ben de zamanla insani korkularımı geride bıraktım ve gerçek bir gece yaratıcı oldum.

* * *

Birkaç kız ayakta durmuş, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle Kopuk Cormac'ı izliyorlardı. Cormac ise kol ve bacaklarını esnetiyor, başıyla daireler çizerek kaslarını gevşetiyordu. Sonra kızlara göz kırpıp sağ elinin üç parmağını ağzına soktu ve ısırarak kopardı.

Kızlar çığlık çığlığa kaçıştılar. Cormac ise kıkırdayarak, elinden tekrar çıkmakta olan yeni parmaklarını oynattı.

Güldüm... Ucubeler Sirki'nde çalışınca, zamanla böyle şeylere alışıyordunuz. Bu gezici gösteri, bazen harika bazen de korkutucu güçleri olan hilkat garibeleriyle doluydu.

Kopuk Cormac dışında, sirkte çalışan ucubeler arasında bir tank ya da yetişkin bir fil yiyebilen Çiftgöbek Rhamus; çeliği bile ısırabilen Dişli Gertha; yarı kurt yarı insan olan, arkadaşım Sam Grest'in ölümünden sorumlu Kurtadam; güzel ve gizemli bir kadın olan, istediği zaman sakal çıkarabilen Truska ile yıldırım hızıyla hareket edebilen ve zihin okuyabiliyormuş gibi görünen Bay Uzun vardı. Ucubeler Sirki'nin sahibi ve idarecisi de Bay Uzun'du.

Küçük bir kasabada, eski bir değirmenin arkasında kamp kurmuştuk. Her gece değirmenin içinde gösteri yapıyorduk. Burası tam bir çöplüktü; ama bu tarz yerlere alışmıştım artık. Aslında sirkimiz o kadar çok para kazanıyordu ki istesek dünyanın en büyük tiyatro salonlarında gösteri yapabilir, en lüks otellerinde kalabilirdik. Ama pek fazla dikkat çekmemek, polisin ve diğer görevlilerin nadiren uğradığı yerleri tercih etmek bizim için daha güvenliydi.

Yaklaşık bir buçuk yıl önce evimi terk edip Bay Crepsley'yle yola çıktığımdan beri pek değişmemiştim. Yarı-vampir olduğum için, insanların beşte biri oranında yaşılanıyordum; bu da geçen on sekiz ayda vücudumun yalnızca üç dört ay yaşlanması anlamına geliyordu.

Görünüşümde pek bir değişiklik olmamasına rağmen, aslında tamamen farklı biriydim artık. Tüm yaşlılarımdan daha güçlüydüm; daha hızlı koşabiliyor, daha uzağa atlayabiliyor, keskin tırnaklarımı duvarlara batırabiliyordum. İşitme, görme ve koku alma duyularım da büyük ölçüde gelişmişti.

Henüz bir tam-vampir olmadığım için, yapamadığım bir sürü şey vardı. Mesela Bay Crepsley, 'vınlama' denen, inanılmaz hızlı koşabilme yeteneğine sahipti. Ağzından çıkardığı bir gazla insanları bayıltabiliyor, vampirlerle ve Bay Uzun gibi birkaç insanla telepati yoluyla iletişim kurabiliyordu.

Bense bir tam-vampir olana kadar bunların hiçbirini yapamayacaktım. Bu durumun uykularımı kaçırdığını söyleyemem, çünkü yarı-vampir olmanın da getirileri vardı: Fazla insan kanı içmek zorunda değildim ve daha da iyisi, gündüzleri de dışarıda dolaşabiliyordum.

İşte böyle bir gündüz vakti, Yılan Çocuk Evra'yla birlikte bir çöplüğe gitmiştik. Küçük İnsanlar denen kapüşonlu, lacivert cübbeler giyen ve hiç konuşmayan yaratıklar için yiyecek arıyorduk. Bay Uzun'un bu konuda bir şeyler biliyor olma ihtimalini saymazsak hiç kimse onların kim ya da ne olduklarını, nereden geldiklerini ya da neden Ucubeler Sirk'iyle seyahat ettiklerini bilmiyordu. Liderleri, tedirgin edici bir adam

olan Bay Tiny'ydi (çocuk yemeye bayılıyordu) ve sirke pek uğramazdı.

Evra, “Ölü bir köpek buldum!” diye bağırdı ve hayvanın cansız bedenini havaya kaldırdı. “Biraz kokuyor ama... Sence bu onlar için sorun olur mu?”

Havayı kokladım. Evra oldukça uzaktaydı; ama ben vampir güçlerim sayesinde köpeğin kokusunu, bir insanın ancak yakından alabileceği kadar iyi alıyordum. Başımı iki yana sallayıp, “Hayır, olmaz,” dedim. Küçük İnsanlar, neredeyse onlara götürdüğümüz her şeyi yiyorlardı.

Benim çuvalımda bir tilki ile birkaç tane sıçan vardı. Sıçanlar, vampirleri sever ve biz onları çağırdığımızda evcil hayvanlar gibi yanımıza gelirler. Bu yüzden de sıçan avladığım zamanlarda kendimi kötü hissediyordum, ama iş iştir. Hayatta bazen her birimiz sevmediğimiz işler yapmak zorunda kalırız.

Sirkte yirmi Küçük İnsan vardı ve bir tanesi bizimle birlikte avlanıyordu. Sirke, Bay Crepsley ve ben dahil olduktan kısa bir süre sonra katılmıştı. Onu diğerlerinden ayırt edebiliyordum, çünkü sol ayağı aksıyordu. Evra ve ben, ona ‘Aksak’ adını takmıştık.

“Hey, Aksak!” diye bağırdım. “Av nasıl gidiyor?” Kapüşonunu takmış olan lacivert cübbeli, her zaman olduğu gibi sessiz kalmayı tercih etti ve karnını tuttu; bu, daha fazla yiyecek bulmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Evra'ya, “Aksak, aramaya devam etmemizi söylüyor,” dedim.

“O kadarını ben de anladım,” deyip iç geçirdi.

Bir sıçan daha avlayabilmek için etrafı kolaçan ederken, çöplerin arasında duran küçük, gümüş bir haç gördüm. Gidip onu yerden aldım ve üzerindeki pislikleri temizledim, sonra da incelemeye başlayıp gülümsedim. Bir zamanlar, vampirlerin haç görünce dehşete kapıldıklarını düşündüğüme inanmıyordum! Eski filmler ve kitaplar bu tip palavralarla dolu. Haç, kutsal su ve sarımsak gibi şeyler vampirlerin umurunda değildir. Akan su üzerinden diğer tarafa geçebiliriz; bir eve, davet edilmeden de girebiliriz; gölgemiz vardır ve aynada görünürüz (ama bir tam-vampirin fotoğrafı çekilemez; birbirlerine çarpan atomlarla ilgili bir şeymiş); ne şekil değiştirebiliriz ne de uçabiliriz.

Kalbe saplanan kazık, bir vampiri öldürebilir. Ancak, doğru yere nişanlanmış bir kurşun da, ateş de, yüksekten düşen ağır bir nesne de aynı işi görür. Bizleri öldürmenin insanları öldürmekten daha zor olduğu doğrudur, ama ölümsüz de değiliz. Hem de hiç.

Haçı yere koyup bir adım geriye çekildim ve zihin gücümle üzerine odaklanarak onu sol elime zıplatmaya çalıştım. Bir dakika boyunca bakışlarımı haçın üzerinde yoğunlaştırdıktan sonra sağ elimin parmaklarını şıklatım.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedim, ama olmuyordu işte. Aylardan beri deniyor, bir türlü başaramıyordum. Bay Crepsley yapınca çok basit görünüyordu; parmaklarını şıklatığında, istediği nesne metrelerce uzakta da olsa fırlayıp eline geliyordu. Bense aynı-sını yapamıyordum.

Bay Crepsley ile aramız oldukça iyiydi. Fena biri sayılmazdı. Arkadaş değildik; onu bir öğretmen olarak kabul etmiştim. Beni yarı-vampir yaptığında duyduğum nefretten de eser kalmamıştı.

Haçı cebime atıp ava devam ettim. Bir süre sonra, eski bir mikrodalga fırın kalıntısı içinde duran ve aç olduğu her halinden belli olan bir kediye rastladım. O da sıçanların peşindeydi.

Kedi bana bakıp tısladı; ensesindeki tüyler dikelmmişti. İlgisiz davranıp arkama dönüyormuş gibi yaptıktan sonra aniden dönüp hayvanın boynunu kavradım ve burktum. Cılız ve boğuk bir ses çıkardıktan sonra hareketsizleşti. Kediyi çuvala atıp Evra'nın ne durumda olduğuna bakmaya gittim.

Hayvanları öldürmekten hoşlanmıyordum, ama avlanmak doğanın bir parçasıydı. Zaten kedileri de pek sevmiyordum. Kedi kanı, vampirler için zehir demekti. İçersem ölmezdim, ama hasta olurum. Ayrıca kediler de avcıydı ve bana göre, kedilerin azalması farelerin artması demekti.

O gece kampta, haçı zihin gücüyle yerinden oynatmayı tekrar denedim. Günlük işlerimi bitirmiştim, gösterinin başlamasına ise henüz birkaç saat olduğu için epey boş zamanım vardı.

Kasım ayının son gecelerinden biriydi ve hava oldukça soğuktu. Henüz kar yağmaya başlamamıştı, ama eli kulağındaydı. Üzerimde rengârenk korsan kostümüm vardı: Açık yeşil bir gömlek, koyu mor renkli bir pantolon, altın sarısı ve lacivert renklerde bir ceket giymiş; belime kırmızı renkli, saten

bir kuşak sarmış; başıma üzerinde tüyü olan kahverengi bir şapka takmış; ayağıma ise uçları kıvrık çarıklar geçirmiştım.

Yürüyerek karavanlardan ve çadırlardan uzaklaştım, eski değırmenın öteki tarafında kuytu bir yer buldum. Haçı, önümde duran bir tahta parçasının üzerine koydum ve derin bir nefes aldım; sonra da odaklanarak haçın, avucuma gelmesini diledim.

İşe yaramadı.

Yaklaşp elim haçın birkaç santim uzağında kalacak şekilde durdum.

“Sana hareket etmeni emrediyorum,” diyerek parmaklarımı şıklattım. “Hareket etmeni istiyorum.” Şık. “Hareket et.” Şık. “Hareket et!”

Ayağımı kızgınlıkla yere vurmuş, son cümlemi de düşündüğümde daha yüksek bir sesle söylemişim.

Arkamdan gelen tanıdık bir ses, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Başımı kaldırdığımda, Bay Crepsley’nin gölgeler arasından çıktığını gördüm.

Haçı saklamaya çalışarak, “Hiçbir şey,” dedim.

“O nedir?” diye sordu. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

“Hiç... Avlanırken bulduğum bir haç sadece,” diyerek elimdeki haçı gösterdim.

Bay Crepsley şüpheli bir tavırla, “Onunla ne yapıyordun?” diye sordu.

Vampire sihirli güçleri hakkında soru sorma vaktinin geldiğine karar vererek, “Onu hareket ettirmeye çalışıyordum,” dedim. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

Yüzüne yayılan gülümseme, sol yanağındaki uzun yaralanın kırışmasına neden oldu. “Demek bir süredir kafanı kurcalayan şey bu,” diyerek kıkırdadı. Elini uzatıp parmaklarını şıklatınca bilinçsizce gözlerimi kırptım, açtığımda haç elinde duruyordu.

“Bu nasıl yapılıyor?” diye sordum. “Sadece tam-vampirler mi yapabiliyor?”

“Tekrar göstereceğim,” dedi. “Bu sefer dikkatli izle.”

Haçı yeniden tahtanın üzerine yerleştirdikten sonra geri çekilip parmaklarını şıklattı. Haç, tekrar kaybolmuş ve sonra elinde belirmişti.

“Gördün mü?”

“Neyi?” Kafam karışmıştı.

“Son kez yapacağım,” dedi. “Gözlerini kırpmamaya çalış.”

Küçük gümüş haça odaklandım. Parmaklarını şıklattığını duyduğum anda gözlerimi açık tuttum ve bir an için, benimle haç arasında hızla gidip gelen bir karaltı görür gibi oldum.

Dönüp baktığımda Bay Crepsley haçı bir elinden ötekine atıp gülümsüyordu. “Çözebildin mi?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Şey... gördüm sanki... şeye benziyordu...” Birden yüzüm aydınlandı. Heyecanla, “Haçı hareket ettirmedin!” diye bağırdım. “Hareket eden sendin!”

Her zamanki alaycı tavrıyla, “Göründüğün kadar saf değilmişsin,” diye iltifat ederek gülümsedi.

“Tekrar yap,” dedim ve bu sefer haça bakmak yerine vampiri seyrettim. Çok hızlı olduğu için, hareketlerini takip

etmem imkânsızdı; ama fırlayarak haçı kapıp geri döndüğü sıradaki anlık görüntülerini yakalamayı başardım.

“Zihin gücüyle eşyaları yerinden oynatamıyor musun yani?” diye sordum.

“Tabii ki hayır,” diyerek kahkaha attı.

“O zaman parmaklarını niye şıklatıyorsun?”

“Karşımdakinin dikkatini dağıtmak için,” dedi.

“Öyleyse bu yalnızca bir aldatmaca,” dedim. “Vampir olmakla hiçbir ilgisi yok.”

Omuz silkti. “Eğer insan olsaydım bu kadar hızlı hareket edemezdim; ama evet, bu yalnızca bir numara. Vampir olmadan önce illüzyonla ilgilenmişim ve öğrendiklerimi unutmayaya çalışıyorum.”

“Bunu yapmayı ben de öğrenebilir miyim acaba?” diye sordum.

“Olabilir,” dedi. “Benim kadar hızlı hareket edemezsin, ama almak istediğin nesne yakındaysa çaktırmadan bu işi başarabilirsin. Çok çalışmak zorundasın, ama istersen sana nasıl yapılacağını öğretebilirim.”

“Hep bir sihirbaz olmayı istemişimdir,” dedim. “Ama... bir dakika...” Aklıma, Bay Crepsley’nin birkaç defa parmak şıklatarak kilit açması gelmişti. “Peki ya kilitler?” diye sordum.

“Onlar farklı. Statik enerjinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

Boş gözlerle Bay Crepsley’ye baktım.

“Saçını taradıktan sonra tarağı ince bir kâğıt parçasına yaklaştırdın mı hiç?”

“Evet!” dedim. “Kâğıt tarağa yapışır.”

“İşte o statik enerjidir,” diye açıkladı. “Bir vampir vınladığı zaman, vücudunda çok güçlü bir statik enerji oluşur. Ben de o enerjiyi kullanmayı öğrendim. Bu sayede istediğim kilidi açabiliyorum.”

Bay Crepsley’nin söylediklerini düşündüm. “Peki, parmaklarını neden şıklatıyorsun?”

“Eski alışkanlıkları bırakmak zordur,” diyerek gülümsedi.

Arkamızdan bir ses, “Ama eski vampirleri öldürmek kolaydır!” diye hırladı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan birisi arkamızdan jilet gibi keskin bir çift bıçağı boğazımıza dayadı!